

N:o 31.

Ank. till Riksd. Kansli den 6 April 1876, kl. 3 e. m.

*Betänkande, i anledning af återremiss utaf Utskottets Utlåtande
N:o 4 om förändrad lydelse af 13 § i 2 kap. Strafflagen.*

I detta utlåtande, som blifvit af begge Kamrarne återförvisadt, har Utskottet föreslagit, att nämnda lagrum, enligt hvilket böters förvandling till motsvarande kroppsstraff tillkommer Konungens Befallningshafvande allena, måtte på det sätt ändras, att, der sådan förvandling erfordrades för verkställighet af utslag, som till kronohäkte ankommit, tillsyningsmännen vid dylikt häkte skulle ega att derom förordna.

Mot detta förslag har blifvit anmärkt, att då hvarken kronohäkten, såsom en särskild art af statens fångelser, eller tillsyningsman vid sådana häkten funnes i allmänna lagen omtalade, syntes en anordning af ifrågasvarande beskaffenhet böra ske, icke, såsom Utskottet förordat, genom en ändring af eller ett tillägg till en § i strafflagen, utan genom en särskild författning, under hvilken senare form tillsyningsmännens öfriga åligganden funnos bestämda; att förslaget lemnade oafgjordt huruvida eller hos hvilken myndighet klagan finge föras mot tillsyningsmans förvandlingsbeslut, hvarom föreskrift dess hellre erfordrades, som vid det förhållande, att tillsyningsmännen stodo under Konungens Befallningshafvandes lydnad, men för tjenstefel skulle åtalas inför Hofrätt, tvekan kunde uppstå hos hvilken af dessa myndigheter sådan talan borde anhängiggöras; samt att, enär 13 § i 2 kap. strafflagen egde tillämplighet jemväl vid förvandling af sådana i ekonomiska författningar stadgade böter, för hvilka särskild förvandlingsgrund funnes i dessa författningar intagen, men tillsyningsmännen, om hvilkas tillsättande och kompetens några bestämmelser ej funnes, icke kunde förutsättas ega om berörda författningars innehåll kannedom, borde tagas i öfvervägande, huru-

Bih. till Riksd. Prot. 1876. 7 Saml. 16 Häft.

vida icke med afseende härå några särskilda stadganden vore erforderliga till förekommande deraf, att sådana böter till äfventyrs kunde blifva efter oriktig grund förvandlade.

Utskottet, som sålunda genom återremissen fått till uppgift att med vederbörlig hänsyn till ofvannämnda anmärkningar utarbeta förslag till stadganden i ämnet, har dervid funnit, att dessa lämpligast böra genom en särskild författning meddelas, men att i följd deraf, att 13 § i 2 kap. strafflagen innehåller ovilkorlig föreskrift att förvandling af böter tillhör Konungens Befallningshafvande, hänvisning bör i detta lagrum införas derom, att för särskildt fall finnes annorlunda stadgad.

Vidare och då tillsyningsman i förevarande fall skulle handla i Konungens Befallningshafvandes ställe, har Utskottet ansett, att, i öfverensstämmelse med hvad om sistnämnda myndighets förvandlingsbeslut finnes stadgad, bör förordnas, att dylikt beslut, som af tillsyningsman meddelas, må kunna öfverklagas hos Hofrätt, men bör, utan hinder af missnöjesanmälan eller förd klagan, gå i verkställighet, derest ej tillsyningsman för särskildt fall finner anledning låta verkställigheten anstå, eller högre myndighets föreskrift derom ankommer.

I afseende slutligen på den uttalade farhågan för misstag vid bötesförvandlingen i sådana fall, då densamma bör ske efter den särskilda grund, som därför kan finnas i en eller annan ekonomisk författning bestämd, får Utskottet erinra, att då de författningar, enligt hvilka böter blifvit ådömda, alltid torde vara åberopade i de utslag, på grund af hvilka förvandlingen af böterna skall ega rum, synes tillsyningsman genom granskning af dessa författningar, till hvilka på sådana ställen, der kronohäkten äro inrättade, tillgång torde finnas eller kunna beredas, lätteligen i hvarje fall erhålla kännedom, huruvida särskild grund för bötesförvandlingen är stadgad. De fall, då i följd deraf denna förvandling icke bör efter strafflagen verkställas, äro, såsom jemväl blifvit under diskussionen i frågan anmärkt, numera ganska sällsynta,* så att emellertid under alla förhållanden vådan af misstag uti ifrågakomna hänseendet icke synes vara af någon betydighet.

I öfverensstämmelse med hvad sålunda blifvit anfördt får Utskottet vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta,
1:o att 13 § i 2 kap. strafflagen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

* Såvidt Utskottet kunnat inhemta, finnes sådan grund stadgad allenast uti Grufvestadgan den 12 Januari 1855, Kongl. förordningen angående förbud mot lotterierättningar m. m. den 21 Mars 1844 samt Kongl. Tull-stadgan den 7 December 1860.

Om förvandling af böter efter 10, 11 eller 12 § förordne Konungens Befallningshafvande, der ej för särskildt fall finnes annorlunda stadgadt.

samt 2:o att antaga följande:

Förordning angående förvandling af böter i särskildt fall.

Skola böter förvandlas efter 10, 11 eller 12 § Strafflagen eller efter särskild författning angående landets allmänna hushållning, och har det utslag, hvarigenom böterne blifvit ådömde, för verkställighet ankommit till kronohäkte, för hvilket särskild tillsyningsman blifvit af Konungen tillsatt, ege tillsyningsmannen att om förvandlingen förordna; Och gälle, beträffande fullföljd af klagan öfver förvandlingsbeslutet och angående verkställighet deraf, hvad derutinnan är i afseende på Konungens Befallningshafvandes beslut stadgadt.

Stockholm den 6 April 1876.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.

Reservation:

af Herr Grefve *Mörner*, med hvilken Herr *Lindgren* instämt: "De anmärkningar, som blifvit emot Utskottets förut framställda förslag gjorda, hafva hos mig stadgat den åsigt, att den föreslagna förändringen icke torde vara lämplig, och får jag därför hemställa om afslag."

Herr *Magnus Jonsson* har begärt få antecknadt, att han icke i beslutet deltagit.
